

ג'ורג' בלנשין

יליד רוסיה. החל כמוסיקאי, פסנתרן ומלחין אך עזב את בית משפחתו בגיל 13 בכדי ללמוד בבית הספר לריקוד של להקת "מרינסקי". רבים מהחוקרים טוענים כי דמות האישה הבלתי מושגת ביצירותיו של בלנשין מייצגות געגוע עמוק לאמו ממנה נפרד בגיל כה צעיר (אלדור). בלנשין הגיע לארה"ב בחסות להקה קטנה, שם פגש בדיאגילב ובלנינקולן קירסטין ויחד חתרו להקמת "בלט אמריקאי". ב-1934 פתחו את בית הספר לריקוד ולאחר מלחמת העולם השנייה וקמה להקת המחול "ניו יורק סיטי בלט". בלנשין יצר להקת מחול השומרת על יסודות הבלט הרוסי בעלי מאפיינים אציליים לצד מהות אמריקאית. לפי בלנשין המהות האמריקאית בה הכל בקנה מידה גדול באה לידי ביטוי בחלל בימתי מרווח ומחוות גדולות מאלה שהיו מוכרות ברוסיה. המחולות אינם עלילתיים ובדומה לבלט הרוסי מציגים אידיאליזציה של הדמות הנשית. הרקדנית ארוכת הרגליים אצל בלנשין היא מושא ההשראה בעוד הרקדן הוא המפעיל. בהיותו מוסיקאי, הושפע בלנשין ביצירותיו מהמוסיקה ואף יצר תפקידי מחול מקבילים לכלים המנגנים ביצירה. הוא יצר שלושה בלטים יחד עם המלחין איגור סטרוינסקי וכן בלטים ליצירות של מוצארט, הינדמית, באך ועוד.

אפולו

בלנשין התייחס ליצירה זו כהתבגרותו האמנותית. הוא טען שדרך העבודה על היצירה הוא למד כי הוא יכול להעז ולא להשתמש בכל רעיונותיו, לשלול ולבטל עד שיגיע לאפשרות הבלתי נמנעת. הבלט מספר את סיפורו של אפולו מלך המוסיקה הצעיר הפוגש בשלוש המוזות בנות האל זאוס וכך אחיותיו למחצה. קליופי מוזת השירה המיוצגת ע"י tablet, פולימניה מוזת המימיקה המיוצגת ע"י מסיכה ומציגה את כוכה של המחווה וטרפסיכור מוזת המחול והשיר המיוצגת ע"י הלירה. סטרוינסקי שהיה שהתעניין במיתולוגיה היוונית הלחין את המוסיקה לבלט. באמצעות בלט זה קיבל בלנשין, בגיל 24, הכרה עולמית ככוראוגרף והחל בשותפות ארוכה עם סטרוינסקי. <http://balanchine.com/apollo>

הגרסה המוכרת לקהל היום שונה מהבלט המקורי שעלה ב 1928. היצירה הורכבה מכמה פרקים והיו בה תפאורה ותלבושות מגוונות (גראפולה). 2012 מאז שנות החמישים צומצם הבלט והתלבושות הומרו לתלבושת חזרות וללא עיצוב במה.

תפיסה וטכניקה ביצירותיו של ג'ורג' בלנשין וביטוי ביצירה "אפולו" (1928)

תפיסה וטכניקה ביצירותיו של ג'ורג' בלנשין	ביטוי ביצירה "אפולו" (1928)
הישענות על הבלט הקלאסי	איחוד בין ניאוו-קלאסיציזם לרעיונות קלאסיים (גראפולה, 2012). לדוגמא: אידיאליזם. האמנות המיוצגת ע"י המוזות מזוהה עם נשגבות. התנועה נקייה, בהירות, הרמוניה, ריקוד על בהונות, שימוש במילון התנועתי של הבלט הקלאסי.
הרחבת ושבירת המילון הקלאסי	turn in, קימורי גו וסיבובים על העקב (Cohen, S.J. 1998).
המוסיקה היא השראה לבלט (אנציקלופדיה). המוסיקה מתבססת על חלוקה לבתים.	היצירה בנויה מפרקים הנשענים על הפרקים המוסיקליים: בכל פרק מוסיקלי יש התרחשות שונה ריקודית. "האירועים בהם עוסקת אפולו הם פשוטים, דחוסים, טעונים..." (גראפולה, 2012) המבנה הריתמי של היצירה המוסיקלית מכתוב שימוש בתמונות כמו פריסת הידיים של אפולו כנשר וטרפסיכורה על גבו של אפולו כשביניהן מחברים משפטי תנועה (Cohen, S.J. 1998).
איזון בין הרצון לבטא עלילה, לבין מרכזיות הריקוד לשם ריקוד	הישענות על סיפור מיתולוגיה יוונית: הריקוד מעביר מסר ארס-פואטי, בלנשין מתאר את הריקוד כעליון מבין האומנויות ומשתמש לשם כך במיתולוגיה היוונית, באל אפולו ובשלוש המוזות, לצד הצגת בלט ויזואלי,

אסתטי כשבלנשין משתמש בדימויים תנועתיים של שמש וקרני שמש וגם דימויים של מרכבה סוסים ודהירה ובתנועות אופייניות למוזות הממחישות את תחום האומנות שכל אחת אחראית לו. (Cohen, S.J. 1998).	
---	--

מקורות:

גראפולה, ל. (2012). בלט רוס של דיאגילב. אסיה. ישראל. עמ' 23 – 91.

.Cohen,. S.J. 1998. International encyclopedia of dance

[/http://balanchine.com/apollo](http://balanchine.com/apollo)